

EL PITJOR DIA DE LA TEVA VIDA

De sobte t'arriba el dia. El dia que passa allò que creies que a tu no et passaria mai. Però t'equivoques i per molt que et freguis els ulls, el malson no acaba. És més, tens la certesa que allò només ha fet que començar. T'agafa vertigen, et desconcerta la incertesa. Amb els dies te n'adones que has perdut el control de la teva vida. O potser l'has recuperat?, et preguntes.

«El temps m'ajudarà», et repeteixes una i una altra vegada. O això és el que suposes. Si més no, és el que tothom diu, que el temps tot ho cura. Però tu, no t'ho creus.

Passaran els dies i sentiràs de tot, fins i tot aquelles emocions que no creies possible viure a la teva pell. «Hauràs de conviure amb elles i més val que ho acceptis», et vas recordant constantment. Però tu només vols despertar del malson que t'ha tocat viure. No entens el perquè de tot plegat, però tens una cosa clara: necessites ajuda. Això no hi ha qui ho suporti, coi!

No menges, ni tampoc dorms. I no és precisament perquè estiguis alletant un nadó de poques setmanes. Simplement allò et supera però no pots defallir. I és justament aquest el motiu pel qual t'adreces a la seva consulta, la de la psicòloga. No saps ni com has arribat a aquell punt de la teva vida. «En quin moment ha passat tot?», maleeixes tot sovint.

Ella, la teva aliada, t'escolta i t'assessora sobre com fer front a aquella calamitat. O potser ho podria anomenar maledicció? Gràcies a ella, surts de la consulta amb els pròxims passos a seguir molt clars. Ara ja saps com fer front al pitjor dia de la teva vida.

«Demà li direm a la criatura que ens separem i tu ja no dormiràs més a casa», i quan dius això en veu alta et sents poderosa, però alhora tens més por que mai.

Una nit més acompanyada, però més sola que la una. Al matí condueixes per buscar un lloc al poble que t'ha vist créixer feliç. Un lloc per pronunciar el pitjor discurs de la teva vida i no vols que sigui un lloc idíl·lic, precisament. No et resulta una tasca fàcil, però per fi ho tens clar i enfiles al carrer Mascarell, per entomar el carrer de la Sardana. Tens la certesa d'haver arribat, apagues el motor del cotxe. Baixes, descarregues les criatures i t'asseus el gran davant teu, mentre bressoles el petit.

«És l'hora de la funció», penses i pronuncies el discurs que has preparat durant l'enèsima nit en vetlla. El discurs que comunica a la teva criatura que la família en la que ha crescut, se'n va en orris. Mentre aguantant les llàgrimes, amb mal d'estómac i pràcticament sense pauses, te n'adones que sembles la traca final d'un fantàstic castell de focs artificials. I en acabar, silenci.

Negació total de la realitat. La criatura marxa de davant teu per jugar amb una pedra que ha trobat. Irònicament penses «com si no hi hagués res més important en el teu món, que jugar amb una pedra». Però quina culpa en tenia la criatura, de veure's immers en aquella empastifada? Beneïda infància. I tu, et quedes allà, palplantada amb un nadó acabat de néixer en braços mirant com l'altre juga. Per fi comences a plorar, amb ràbia i enuig. Poc a poc peses menys, però et sents com si

t'haguessin agafat i llançat al mig del mar. Et sents lliure, te l'has tret de sobre, i ets capaç de gaudir dels blaus intensos de l'oceà. Però et manquen forces per continuar nedant cap a l'objectiu principal: la recuperació del control de la teva vida.